

Rózsássy Barbara

ÁTVILÁGÍTÁS

Képzelheted, röntgensugár korában,
ha bűnöd csontjaid közt átviláglik,
miféle zúgó sejtelem-homályban,

milyen mérleg, mi mérhet? Bordavázig
ha vetköztet: kifosztva hull szemérem,
féltett titkod benned kinyílván látszik.

Hited árnyékodba kúszna? — Megértem.
Orvos ma nem ismer isteni törvényt,
csak vág beléd, kését hordva zsebében.

Felnyit, mintha lennél képzelt tükörkép,
nézegeti magát benned, kívágná
— majszolva közben reggeli gyümölcsét,

míg bensődről mással vígan vitáztat —,
pengéjével darabjaidra szelne,
kirakna újra, mozaik-virágnak.

Vagy véredből kanálával ha merne
mint újkori freskó-restaurátor,
málló falkopás zöldet kikeverget,

amíg a társ csontjaidon cupákol.
E kor nem vár Minos ítéletére,
rabolja ki tested előbb ruhádból,

aztán lelked húzza nyársa hegyére.
A kés alá itt önként fekszik ember,
örök altatása lesz menedéke.

Ha infúzióra kötve hited kell,
kitépni tút a vénádból tanul meg,
ágyhoz kötöz másképp e földi rendszer,

tömeg ha zsong, sötétlik ég, vakul szem
— habár talán sosem nézett a Napba.
Emeld magad ki inkább, szabadulj meg,

lelked bízd kékbe húzó madarakra.

Hitel, 2008/3.

(Rózsássy Barbara 1979-ben született Budapesten. Verset ír, műfordítással foglalkozik.)